

bliver ledige, så er det, fordi de efter en nøje gennemført plan ophører med deres virksomhed – det vil altså sige, at det er selvforskyldt ophør – og så skal karenperioden være 4 uger, hvor den for lønmodtagere er 5 uger. Hvis der virkelig skulle være fornuft i det, hr. Ole Vagn Christensen siger, og det er der altså ikke, men hvis der virkelig skulle være det, så måtte konsekvensen da være, at karenperioden skulle være 5 uger for de selvstændige, hvis det i alle tilfælde er selvforskyldt, sådan som jeg forstod hr. Ole Vagn Christensen udtrykte sig. Hvordan kan det forklares?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstår på den sidste taler, hr. Knud Erik Kirkegaard, at hr. Knud Erik Kirkegaard mener, at det skal være 5 uger i stedet for 4 uger – det var en interessant melding – hvis min argumentation ligesom skal tages for pålydende.

Jeg må jo helt klart sige, at det, det jo handler om her, er en konsekvens af, hvad der sker, hvis man er i den situation, at man må ophøre. Og jeg mener, at et ophør, uanset hvor det foregår, er et ophør, og derfor kan der være tale om, at der skal være en ligestilling.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nej, jeg foreslår sandelig ikke, at karenperioden for selvstændige skal være 5 uger. Det, jeg sagde, var, at hvis der skulle være fornuft og rationalitet i hr. Ole Vagn Christensens standpunkt, så skulle den være 5 uger. Men da der hverken er rationalitet eller fornuft i hr. Ole Vagn Christensens fremførelse af synspunkter, så er det i hvert fald noget langt ude i hampen, som man vist nok siger, at hævde, at jeg skulle have gjort mig til talsmand for, at det skulle være 5 uger. Bestemt nej.

Men så vil jeg godt spørge hr. Ole Vagn Christensen: Hvilke overvejelser ligger der bag, at det lige præcis skal være 4 uger?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg kan forstå, at hr. Ole Vagn Christensen ikke ved, hvor mange af de selvstændige, der holder op, som gør det ufrivilligt, men så kan jeg fortælle hr. Ole Vagn Christensen det her fra Folketingets talerstol, for det er der nemlig lavet undersøgelser over, og de viser, at 80 pct. af de selvstændige, der må gå på dagpenge, gør det

ufrivilligt. Det betyder altså, at de, fordi de f.eks. er gået fallit, må gå fra hus og hjem. Så det er mennesker, der ligger ned, man her vil trampe på fra Socialdemokratiets side. Vi ser jo i mange tilfælde, at Socialdemokratiet holder flotte taler om de svage i samfundet, men når det kommer til stykket, så viser Socialdemokratiet deres sande jeg.

Så siger hr. Ole Vagn Christensen også, at erhvervslivets konkurrenceevne ligger Socialdemokratiet på sinde. Er det en forbedring af erhvervslivets konkurrenceevne, at man nu vil påføre det omkostninger på mere end 100 mio. kr? Jeg spørger bare.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Jeg fristes jo til at sige det, som arbejdsministeren sagde til mig før: Det er noget forbandet sludder at påstå, at det her er ligestilling. Der er overhovedet ikke tale om nogen ligestilling. Der er tale om, at man nu straffer folk, som er nødt til at opgive deres virksomhed. Det er sagen, hr. Ole Vagn Christensen.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det er en meget interessant argumentation, der bliver brugt her: Folk kører sig selv ud, bliver der sagt, og folk sætter både det ene og det andet på spil, bliver der sagt. Men er alle de dér handlinger ikke handlinger, der hører med til et liberalt samfund? Og er det ikke sådan, at vi ikke indretter lovgivningen efter, hvem der er stærk nok til at kunne formå at køre det her igennem, og hvem der ikke er stærk nok?

Er det, det her dybest set handler om, ikke, at der er en konsekvens ved at ophøre, uanset hvordan ophøret sker, uanset om det er et menneske, der psykisk er kørt ned på en arbejdsplads, som så til sidst siger, at det her kan jeg ikke holde ud; nu står jeg af, og som så får 5 ugers karantæne, hvor det ikke kan bevises, at det var psykisk, eller om det er den situation, som man står her og snakker om, omkring erhvervslivet, hvor man prøver at køre det her over på, at det ligesom er en forringelse af konkurrenceevnen? Jeg må helt klart sige, at den kan jeg ikke købe.

Der er ingen forringelse her, men der er et grundlag for, at man også er nødt til at tænke sig om. Det var selvfølgelig også en grund til, at man indførte den ene uge – jeg kan ikke huske, om det var under hr. Knud Erik Kirkegaard,